

[Økonomi- og markedsministeren.]

talelse — at altså spørgsmålet om, hvornår en toldunion skal træde i kraft, bør koordineres nøje med de europæiske forhandlingsmuligheder. Jeg tror ikke, nogen i virkeligheden kan benægte, at det vil være nødvendigt. Det fremgår jo af traktatudkastet fra embedsmændene i sommer, at man kan udtræde af en nordisk toldunion for at indtræde i en europæisk toldunion. Hvis det varer mange år, før et medlemskab i fællesmarkedet bliver muligt for os, ja, så er det naturligvis vejen, vi bør gå: først ind i det nordiske og så i givet fald udtræde af det eller ændre det for at indtræde i den bredere europæiske toldunion.

Men netop i de kommende måneder står vi over for europæiske forhandlingsmuligheder, der kan betyde, at en europæisk løsning kommer i sigte inden det tidspunkt, 1. januar 1972, som man i reglen regner med for ikrafttræden af en nordisk toldunion. Hvis der til foråret, når vi forhåbentlig nærmer os afslutningen på de nordiske forhandlinger, er reelle forhandlingsmuligheder over for fællesmarkedet, må vi til den tid nøje overveje, hvordan og hvornår det er hensigtsmæssigt at lade de dele af Nordeklplanen træde i kraft, som skal ændres den dag, vi får en europæisk løsning, og det gælder altså især toldunion og landbrugs-samarbejde.

Til gengæld mener jeg, at alt det, der kan videreføres uændret, bør sættes i kraft jo før jo hellere. Afgørende er imidlertid, at vi bør arbejde for at nå til enighed med de andre nordiske lande om hele Nordeklplanens indhold i denne folketingsssamling.

I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at vi ikke ligger på den lade side i markedssekretariatet, men vi udnytter den nuværende forhandlingspause til at forberede det videre arbejde. Der finder i disse uger en række møder sted med erhvervene, hvor alle indvendinger, alle ønsker og alle synspunkter med hensyn til detaljerne i et nordisk økonomisk samarbejde bliver samlet sammen og bliver drøftet på embedsmandsplan, og det materiale, der kommer ud af disse drøftelser, vil blive tilstillet folketingets markedsudvalg i fornøden tid forud for det næste nordiske statsministermøde den 3.-4. november, sådan at udvalget får lejlighed

til at drøfte det danske oplæg til de videre forhandlinger på grundlag af det fyldigst mulige materiale.

Per Hækkerup: Jeg vil gerne først gøre et par enkelte bemærkninger til finansministeren.

Jeg skal ikke fordybe mig i Oxfordbetragtninger, som finansministeren kaldte det. Finansministeren gik uden om det, jeg havde sagt; det var anvendelsen af en bestemt betegnelse af generel karakter over for en gruppe mennesker, det drejede sig om, og den fandt jeg beklagelig. I øvrigt er jeg i mange henseender enig med finansministeren i de betragtninger, han anlagde i al almindelighed over for problemet om ansvaret over for samfundet, over for det velfærdssamfund, som vi gerne skulle få bygget op.

Finansministeren gjorde dernæst nogle bemærkninger vedrørende den kommunale beskatning og sagde, at vi må vente med at overveje problemet især om kompensation til folkepensionisterne for beskatning, indtil vi har en samlet opgørelse over den kommunale skatteprocent. Jeg vil gerne opfatte det således, at der i finansministerens udtalelse her ligger et løfte om, at såfremt den gennemsnitlige kommunale skatteprocent plus de kirkelige afgifter kommer til at overstige de 15,8 eller ca. 16 pct., vil finansministeren være indstillet på at forøge den kompensation, som man har stillet i udsigt, og som det var en forudsætning skulle gives folkepensionisterne og andre tilsvarende grupper.

Jeg vil i øvrigt gerne videre sige om den kommunale beskatning, at hvis ikke jeg tager fejl, må man regne med, at de kommunale skatter for 1970 stiger med ca. 18 pct. i gennemsnit, og at der desuden som følge af den 14. alm. vurdering vil blive tale om stigende ejendomsskatter. Der vil derfor, når vi lægger disse to ting sammen, ske en ganske klækkelig vækst i den kommunale beskatning, og det betyder naturligvis, at borgerne, som samtidig får en forøget beskatning til staten, kommer til at bære væsentlig forhøjede kommunale skatter. Det kan være nødvendigt for at klare de udgifter, som man pålægger borgerne; men når man skal vurdere hele problemet